

Sygn. akt VIII U 1518/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Graul

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Laszczuk

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. F.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o prawo do wojskowej renty inwalidzkiej i wysokość emerytury wojskowej

na skutek odwołania J. F.

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

z dnia 28 sierpnia 2012r Nr (...) i z dnia 17 września 2012r. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 28 sierpnia 2012r. w ten sposób, że stwierdza, iż J. F. nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 17 września 2012r. w ten sposób, iż ustala, że J. F. ma prawo do zwiększenia emerytury o 15% podstawy wymiaru w związku z inwalidztwem III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową.

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 1518/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2012 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. stwierdził, iż ubezpieczony J. F. nie nabył prawa do wojskowej renty inwalidzkiej, bowiem Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. orzeczeniem z dnia 5 lipca 2012 roku zaliczyła go do pierwszej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, nie stwierdziła żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową oraz żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Decyzją z dnia 17 września 2012 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. zmienił wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego J. F. począwszy od dnia 1 września 2012 roku na kwotę 3.204,57 zł brutto. Decyzję wydano na podstawie orzeczenia Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. z dnia 5 lipca 2012 roku w związku z ustaniem prawa do podwyższenia emerytury o 15 % podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego ze służbą wojskową oraz przyznaniem prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W odwołaniach od powyższych decyzji ubezpieczony J. F. wniósł o ich uchylenie oraz o ustalenie, iż inwalidztwo w związku ze służbą wojskową istnieje w ramach pierwszej grupy inwalidzkiej i pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym z okresem pełnienia służby wojskowej, przyznanie renty inwalidzkiej I grupy inwalidów w związku z pełnioną służbą wojskową oraz przywrócenie prawa do podwyższenia emerytury o 15 % podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Ubezpieczony podniósł, iż w sprawie nie uwzględniono przebytego przez niego udaru niedokrwiennego i zespołu psychoorganicznego otępiennego, do których doszło w wyniku pogorszenia się przewlekłego zespołu neurastenicznego powodującego inwalidztwo III grupy w rozumieniu choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami i warunkami służby wojskowej, stwierdzonego w orzeczeniu Wojskowej Komisji Lekarskiej z 18 stycznia 1995 roku i w orzeczeniu Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej z 3 grudnia 1987 roku na podstawie dokumentacji medycznej Polikliniki WAM w Ł.. Inne schorzenia z grupy A, wynikiłe wskutek stwierdzonego toksycznego uszkodzenia wątroby i upośledzenia słuchu były także wymieniane w orzeczeniu z 18 stycznia 1995 roku, jednocześnie ze z przewlekłym zespołem neurastenicznym, jako następstwo dolegliwości i schorzeń mózgu o charakterze przewlekłym, lecz w ich przypadku nie ustalono przyczyny pochodzenia od długotrwałej ekspozycji pyłem glinowym, t.j. w związku ze szczególnymi właściwościami służby od 1978 roku do 1985 roku.

Wg ubezpieczonego, inwalidztwo III grupy nie istnieje od 25 listopada 1991 roku, bowiem istnieje ono od dnia pierwszego stwierdzenia przez RWKL w dniu 3 grudnia 1987 roku. W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o ustalenie faktycznej daty powstania inwalidztwa III grupy w związku ze służbą wojskową. Zdaniem ubezpieczonego, rozpoczynające się w 2011 roku otępienie, zaburzenia funkcji korowych, dolegliwości nerwicowe doznawane na skutek przewlekłego zespołu stresu pourazowego, zaburzenia emocjonalne i mózgowo – rdzeniowe, zakończone udarem mózgu, są następstwem chorób z lat 80-tych. Objawy łagodnych zaburzeń poznawczych, rozpoznawane w chorobie neurodegeneracyjnej, zaburzeń emocjonalnych i funkcji korowych, były stwierdzane w latach 1980 – 1985, w okresie intensywnego leczenia toksycznego uszkodzenia wątroby, jak i podczas równoległego leczenia zaburzeń aktywności zawodowej, co w 1987 roku doprowadziło do zwolnienia ubezpieczonego z zawodowej służby wojskowej.

W ocenie ubezpieczonego, zespół objawów choroby mózgu o charakterze przewlekłym został spowodowany uszkodzeniem w latach 1978 – 1986 przez toksyczny pył aluminiowy. Inwalidztwo poszerzyło się w postępującym przebiegu po 2003 roku nasilającymi się objawami zaburzeń emocjonalnych i poznawczych.

W odpowiedzi na odwołania pozwany wniósł o ich oddalenie, podnosząc, iż ubezpieczony nie spełnia żadnego z warunków wymienionych w przepisie art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 roku Nr 8, poz. 66 ze zm.), aby w dalszym ciągu posiadać prawo do wojskowej renty inwalidzkiej. W ocenie pozwanego, inwalidztwo ubezpieczonego powstało po upływie 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby wojskowej, tj. 25 listopada 1991 roku, przy czym ubezpieczony został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w dniu 23 listopada 1987 roku.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 roku Sąd połączył sprawy z odwołań od decyzji z dnia 28 sierpnia 2012 roku oraz z dnia 17 września 2012 roku celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. F. pełnił służbę wojskową w okresie od (...)roku.

Niesporne.

Ubezpieczony pełnił służbę w JW. (...) na podstawie rozkazu (...) z 15 września 1971 roku oraz w (...) na podstawie rozkazu (...) Dowódcy JW. (...) z 12 grudnia 1972 roku i wykonywał obowiązki Oficera Zabezpieczenia Chemicznego.

Realizując program szkolenia chemicznego Jednostki oraz wytyczne Szefa Wojsk Chemicznych Marynarki Wojennej ubezpieczony wykonywał praktyczne ćwiczenia chemiczne w terenie z marynarzami oraz kadrą zawodową, a czasie

ich trwania po ok. 5 – 7 godzin dziennie miał styczność ze środkami chemicznymi: w czasie wykonywania skażenia z granatami CGN-49 i CGŁ-1, świecami C-08, chloroacetofenonem, ćwiczebno – bojowymi nietrwałymi środkami chemicznymi, chloropikryną, imitatorami skażeń fosforoorganicznych ST i iperytu, świecami o zapachu ST, w czasie wykonywania odkażania: dwuchloroetanem, dwuchloroaminą B, wodą amoniakalną, podchlorynem wapniowym, JPP-51, OKO, Pchw-013, w czasie wykonywania ćwiczeń napalmowych ze środkami zapalającymi: napalm, ręczne granaty zapalające RGZ-1, w czasie ćwiczeń na morzu ze środkami dymnymi: świece MDSZ, w czasie ćwiczeń na lądzie z granatami RGD-2 i świecami DM-11.

Kontakt ze środkami chemicznymi ubezpieczonego wynikał z zakresu jego obowiązków na zajmowanym stanowisku oficera zabezpieczenia chemicznego w latach 1971 – 1976. Także w okresie późniejszym, w okresie pełnienia służby jako prowadzący zajęcia w szkole wojskowej, ubezpieczony miał stały kontakt z substancjami toksycznymi, bowiem organizował i brał udział w licznych eksperymentach z substancjami toksycznymi, wykorzystywał je także podczas ćwiczeń i badań.

W dniu 10 listopada 1986 roku ubezpieczony wykonał biopsję wątroby, na podstawie której u ubezpieczonego rozpoznano schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby.

W dniu 3 grudnia 1987 roku Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. stwierdziła, iż schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby i zespołu neurasteniczno - hipochondrycznego powodują niezdolność do służby wojskowej ubezpieczonego, przy czym toksyczne uszkodzenie wątroby ma związek ze służbą wojskową i powoduje zaliczenie ubezpieczonego do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową. W orzeczeniu stwierdzono, iż inwalidztwo istnieje od 3 grudnia 1987r.

Dowód: kserokopie zaświadczenia, opinii uzupełniającej, zawiadomienia, książeczki zdrowia – k. 6 – 15 akt VIII U 273/90, kserokopie opisu przebiegu służby – k. 27 – 30, 48, 49 - 51 akt VIII U 273/90, kserokopie opinii – k. 53 – 55, 72 – 74, kserokopie orzeczeń k. 21

Od dnia 1 grudnia 1988 roku ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury wojskowej.

Niesporne.

W orzeczeniu z dnia 3 maja 1989 roku Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. pominięte zostało w rozpoznaniu schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby.

Dowód: orzeczenie – k. 1 dokumentacji medycznej WBE.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 1991 roku, wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt VIII U 273/90, Sąd Okręgowy w Gdańsku z siedzibą w Gdyni zasądził na rzecz ubezpieczonego jednorazowe odszkodowanie z tytułu doznania przez niego trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi warunkami służby wojskowej. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż niewątpliwie ubezpieczony w czasie pełnienia służby wojskowej wykonywał prace, przy których istniało narażenie na działanie substancji toksycznych, stanowiących czynnik szkodliwy wywołujący chorobę, w wyniku czego doszło do przewlekłego zatrucia organizmu ubezpieczonego, a w konsekwencji do toksycznego uszkodzenia wątroby.

Dowód: kserokopie protokołów, wyroku, uzasadnienia – k. 82 – 85, 86, 89 – 102 akt VIII U 273/90.

W orzeczeniach z 25 listopada 1991 roku oraz z 18 stycznia 1995 roku Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. stwierdziła, iż schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby ma związek ze służbą wojskową ubezpieczonego.

Dowód: orzeczenia – k. 20, 29 dokumentacji medycznej WBE.

W dniu 10 czerwca 2012 roku ubezpieczony złożył w Wojskowym Biurze Emerytalnym w G. wniosek o skierowanie na badanie przez Terenową Wojskową Komisję Lekarską w G..

Orzeczeniem z dnia 5 lipca 2012 roku Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. zaliczyła ubezpieczonego do pierwszej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia od dnia 16 marca 2012 roku, nie zaliczyła ubezpieczonego do żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową, nie zaliczyła ubezpieczonego do żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze oraz stwierdziła, iż inwalidztwo ubezpieczonego istnieje od 25 listopada 1991 roku. W orzeczeniu stwierdzono, iż ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy oraz niezdolny do samodzielnej egzystencji, przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji istnieje od 16 marca 2012 roku, zaś inwalidztwo jest trwałe. W powyższym orzeczeniu Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. nie stwierdziła, iż schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby – lub inne - mają związek ze służbą wojskową ubezpieczonego.

Dowód: orzeczenie z 5 lipca 2012 roku – k. 34 dokumentacji medycznej WBE.

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2012 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. stwierdził, iż ubezpieczony nie nabył prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Decyzją z dnia 17 września 2012 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. zmienił wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego, na podstawie orzeczenia Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. z dnia 5 lipca 2012 roku, w związku z ustaniem prawa do podwyższenia emerytury o 15 % podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego ze służbą wojskową oraz przyznaniem prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Niesporne.

Biegły sądowy specjalista chorób zakaźnych rozpoznał u ubezpieczonego toksyczne uszkodzenie wątroby z utrzymującymi się przewlekle nieprawidłowymi aminotransferazami.

Biegły stwierdził, iż schorzenie powyższe ma związek przyczynowy ze służbą wojskową ubezpieczonego.

W ocenie biegłego, od 10 listopada 1986 roku, tj. od daty wykonania biopsji wątroby, ubezpieczony był całkowicie niezdolny do służby wojskowej w związku z toksycznym uszkodzeniem wątroby, do którego doprowadziły szczególne warunki służby wojskowej, którą odbywał. Ubezpieczonego należało usunąć ze służby wojskowej, aby schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby nie pogłębiało się i nie doprowadziło do dalszych uszkodzeń wątroby. W 1986 roku ubezpieczony był zdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Biegły specjalista chorób zakaźnych stwierdził, iż ubezpieczony z powodu schorzenia w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby jest inwalidą III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową od dnia 10 listopada 1986r. , bowiem szczególne właściwości służby wojskowej doprowadziły do toksycznego uszkodzenia wątroby i uczyniły ubezpieczonego całkowicie niezdolnym do służby wojskowej choć zachowana została zdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia - poza wojskiem i narażeniem na toksyczne substancje.

Dowód: opinia biegłego – k. 150 – 153, ustne wyjaśnienia biegłego - 00:28:35 – 00:50:30 płyta CD w kopercie – k. 295.

Biegli sądowi psycholog i psychiatra rozpoznali u ubezpieczonego organiczne zaburzenia osobowości z odczynem paranoicznym, organiczne obniżenie funkcji poznawczych, głównie pamięci świeżej, w następstwie przebytego udaru mózgu w 2011 roku.

Biegły sądowy specjalista neurolog rozpoznał u ubezpieczonego przebyty udar niedokrwieny półkuli mózgowej prawej, resztkowy deficyt piramidowy lewostronny bez upośledzenia funkcji, nadciśnienie tętnicze, dyskopatię C6-C7 oraz toksyczne uszkodzenie wątroby.

Biegły sądowy laryngolog rozpoznał u ubezpieczonego obuuszny niedosłuch typu odbiorczego, perforację przegrody nosa oraz przewlekle zapalenie migdałków podniebiennych.

Biegli psycholog i psychiatra, neurolog oraz laryngolog stwierdzili, iż ubezpieczony z powodu schorzeń psychicznych, neurologicznych, laryngologicznych nie jest inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, które powstało w czasie pełnienia służby albo w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie albo w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Dowód: opinie biegłych – k. 155 – 160, 163 – 164, 166 – 167, pisemne wyjaśnienia – k. 265 – 267, 270, ustne wyjaśnienia – 00:08:06 – 00:28:35 płyta CD w kopercie – k. 295.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach pozwanego, bowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności i autentyczności. Brak było zatem, w ocenie Sądu, przesłanek, by odmówić im przymiotu wiarygodności. Podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowiły również opinie biegłych sądowych specjalisty chorób zakaźnych, psychologa, psychiatry, neurologa oraz laryngologa.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie ubezpieczonego J. F. zasługuje na uwzględnienie.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia tego, czy ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do służby wojskowej.

Zgodnie z przepisem art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 666 ze zm.), renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

- 1) w czasie pełnienia służby albo
- 2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;
- 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

W przypadku ubezpieczonego, który służbę wojskową pełnił do 23 listopada 1987r. zastosowanie ma art. 19 ustawy j.w w brzmieniu obowiązującym przed zmianą przepisu wprowadzoną ustawą z dnia 10 czerwca 2010r. (Dz. U. Nr 113, poz. 745) , zgodnie z którym w punkcie 2 tegoż przepisu obowiązywał okres 1,5 roku (osiemnastu miesięcy) zamiast wprowadzonego w 2010r. okresu 3 lat.

Należy mieć na uwadze, iż stanie się inwalidą oznacza utratę całkowitej zdolności do zawodowej służby wojskowej, co nie oznacza jednak, że osoba taka musi być niezdolną całkowicie lub częściowo do pracy.

W myśl bowiem przepisu art. 20 ust. 1 ww. ustawy, ustala się trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby:

- 1) I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy;
- 2) II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy;
- 3) III grupę - obejmującą zdolnych do pracy.

W zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą (ust. 2).

Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek:

- 1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych;
- 2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych;
- 3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby;
- 5) chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach (ust. 3).

Przepisy ustawy z 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie zawierają własnej definicji pojęcia całkowitej i częściowej niezdolności do pracy. W związku z tym uprawnionym jest przyjęcie poprzez odesłanie z art. 11 tej ustawy definicji tych pojęć, jakie nadaje im art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Zgodnie z przepisami tego artykułu, osobą niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z zestawienia przepisów art. 20 ust. 1 z art. 19 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin wynika, iż inwalidą III grupy jest żołnierz, który jest całkowicie niezdolny do zawodowej służby wojskowej, a jednocześnie zdolny do pracy. Kryteriów zaliczenia do III grupy inwalidztwa, czyli w istocie kryteria pozwalające stwierdzić niezdolność do zawodowej służby wojskowej żołnierza zdolnego do pracy trzeba poszukiwać przede wszystkim w przepisach ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, 593 j.t.). Istotnym w tym zakresie jest wzięcie pod uwagę przepisów art. 5 ust. 6 ustalającego kategorie zdolności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej:

- 1) kategorię Z - zdolny do zawodowej służby wojskowej, co oznacza zdolność do pełnienia zawodowej służby wojskowej oraz służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego;
- 1a) kategorię Z/O - zdolny do zawodowej służby wojskowej z ograniczeniami, co oznacza ograniczoną zdolność do dalszego pełnienia zawodowej służby wojskowej w poszczególnych rodzajach Sił Zbrojnych i rodzajach wojsk oraz na określonych stanowiskach służbowych;
- 2) kategorię N - trwale lub czasowo niezdolny do zawodowej służby wojskowej oraz niezdolny do służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego.

Szczegółowe zasady orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej zawierają przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 5 ust. 8 i 9 ustawy, tj. przepisy rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz. U. z 2010 r. Nr 15, poz. 80 z zm.). Załącznik Nr 1 do tego rozporządzenia zawiera wykaz chorób lub ułomności uwzględniany przy orzekaniu o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz do służby poza granicami państwa, a także o ograniczonej zdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej w poszczególnych rodzajach sił zbrojnych i rodzajach wojsk oraz na określonych stanowiskach służbowych.

Sąd, oceniając zdolność ubezpieczonego do pełnienia zawodowej służby wojskowej, dokonał analizy materiału dowodowego w sprawie pod kątem powyższych regulacji.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Sąd stwierdził, iż ubezpieczonego należy zaliczyć do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową. Ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do służby wojskowej z powodu schorzenia w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby. Zasadnym jest przyjęcie, iż datą powstania inwalidztwa jest 10 listopada 1986 roku, kiedy to u ubezpieczonego wykonano biopsję wątroby, na podstawie której rozpoznano schorzenie w postaci poważnego toksycznego uszkodzenia wątroby. Niewątpliwie toksyczne uszkodzenie wątroby powstało u ubezpieczonego w okresie pełnienia przez niego służby wojskowej. W latach 1971 – 1976 ubezpieczony zajmował stanowisko oficera zabezpieczenia chemicznego a następnie prowadził ćwiczenia, badania i eksperymenty z użyciem toksycznych substancji w trakcie nauczania w wojsku w zakresie swej specjalności.

Za podstawę swego rozstrzygnięcia Sąd przyjął opinię biegłego sądowego specjalisty chorób zakaźnych. Stanowisko biegłego wyrażone w opinii znalazło odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym. Biegły stwierdził, iż toksyczne uszkodzenie wątroby, które wykryto 10 listopada 1986 roku trwa nadal. Rozpoznanie toksycznego uszkodzenia wątroby jest następstwem długotrwałego kontaktu ubezpieczonego z różnego rodzaju gazami, parami i dymami bojowymi. Sąd, w oparciu o opinię biegłego specjalisty chorób zakaźnych, uznał, iż stwierdzone w 1986 roku toksyczne uszkodzenie wątroby niezasadnie nie zostało zaliczone w 2012 roku do przyczyn całkowitej niezdolności do służby wojskowej, chociaż taką niezdolność, razem z zespołem neurastenicznym – hipochondrycznym, stwierdzano już w 1987 roku i potwierdzano w orzeczeniach z 25 listopada 1991 roku oraz z 18 stycznia 1995 roku Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego specjalistę chorób zakaźnych w niniejszej sprawie jest wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Została wydana przez specjalistę o specjalności adekwatnej do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonego, o uznanym autorytecie i dużym doświadczeniu zawodowym, także klinicystycznym oraz długoletniej praktyce w charakterze biegłego sądowego. Opinia została wydana po uprzednio przeprowadzonym badaniu podmiotowym i przedmiotowym ubezpieczonego oraz wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną.

W ustnych wyjaśnieniach do opinii biegły w sposób jednoznaczny i przekonujący stwierdził, iż schorzenie w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby powodujące całkowitą niezdolność do służby wojskowej ma związek przyczynowy ze służbą wojskową ubezpieczonego, a że powstało w związku ze służbą i wykryte zostało 10 listopada 1986r., tj. w trakcie służby wojskowej i trwa nadal, to istnieją podstawy do zaliczenia ubezpieczonego do III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową.

Z ostatecznymi wnioskami i argumentacją biegłego precyzyjnie przedstawionymi na rozprawie, zgodziły się obie strony, nie wnosząc do opinii żadnych zastrzeżeń .

Sąd stwierdził również, że opinie biegłych sądowych psychologa, psychiatry, neurologa oraz laryngologa są wyczerpujące. Biegli psychiatra, psycholog i laryngolog sporządzili opinie uzupełniające, w których odnieśli się do zastrzeżeń i uwag ubezpieczonego, zaś biegły laryngolog dodatkowo wyjaśnił swoje stanowisko na rozprawie.

Zdaniem Sądu, rozumowaniu i argumentacji w/wym. biegłych nie można postawić żadnego zarzutu, co powoduje, iż należy podzielić ich stanowisko. Należy podkreślić, iż ocena powyższych biegłych, iż brak jest schorzeń powodujących niezdolność w związku ze służbą wojskową, nie wyklucza uznania go za całkowicie niezdolnego do służby wojskowej z powodu schorzenia w postaci toksycznego uszkodzenia wątroby, zgodnie z niesporną opinią biegłego specjalisty chorób zakaźnych.

W związku zatem z korzystną dla ubezpieczonego opinią biegłego z zakresu chorób zakaźnych, ubezpieczony, za zgodą pozwanego, wycofał wniosek o odebranie wyjaśnień na rozprawie przez biegłych psychologa, psychiatry i neurologa.

W związku z powyższym Sąd pominął dowód z ustnego wyjaśnienia opinii biegłych z zakresu psychologii, psychiatrii i neurologii.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów, w pkt I wyroku zmienił decyzję z dnia 28 sierpnia 2012 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

W związku z ustaleniem, iż inwalidztwo ubezpieczonego powstałe 10 listopada 1986r. pozostaje w związku ze służbą wojskową, Sąd, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanego wyżej przepisu, w pkt II wyroku zmienił decyzję z dnia 17 września 2012 roku i przyznał ubezpieczonemu prawo do podwyższenia emerytury w związku ze stwierdzonym u niego inwalidztwem III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową.

SSO Magdalena Graul